

LÉKEM PRO NEMOC UTRPENÍ, O NÍŽ UČIL BUDDHA, JE KRISTUS

Rudolf Steiner

[...] Proti pokrevní lásce vedly luciferské bytosti ve všech dobách své nejostřejší útoky. Chtěly každého jednotlivého člověka odkázat na sebe sama. Mezi smrtí a novým narozením chtěly člověku vštípit sebevědomí. Božské bytosti, jež jsou nositeli lásky, se snažily sblížit člověka s člověkem v lásce jinými pouty než pokrevními, která nepočítají se svobodou. Kristův princip spojuje sílu proudící z ducha lásky s plným projevem Já a nechává ji vládnout od člověka k člověku. Odtud pochází výrok *Christus verus Luciferus*, to znamená Kristus je pravým Luciferem, přinašečem světla, a nakonec protivníkem padlého Lucifera.

Pokrevní láska byla Kristem proměněna v lásku duchovní, v bratrskou lásku proudící od duše k duši. Kristův výrok „Kdo neopustí otce a matku, nemůže být mým učedníkem“ je třeba chápat tak, že pokrevní láska se musí proměnit v lásku bratrskou, zahrnující stejnou silou všechny lidi.

Duchovní věda nechce žádnému z těchto biblických výroků ničeho ubírat, může však připojit hlubší porozumění křesťanské milosti, je-li přijata ve správném smyslu. Sílu duchovní lásky přinesl poprvé lidské duši Kristus při svém zjevení na Zemi, a s krví, která tekla na Golgotě z ran Spasitelových, byla obětována takřkajíc nadbytečná krev lidstva; tímto činem bylo zpečetěno učení, podle něhož se má mít jedinec k jedinci jako lidský bratr k lidskému bratru.

Porozumění Kristu je dnes ve světě ještě velmi malé. Porozumění celé velikosti této nejmohutnější kosmické události se musíme teprve učit. Někteří však vždy tušili celý význam Kristovy bytosti a jeho zjevení na Zemi. Jak to tušili? Podívejte se na lidi a národy, které déle udržovaly spojení s duchovním světem. Takovému Indovi na spojení s fyzickým světem mnoho nezáleželo. V duchovním světě si chtěl vydobývat nadmyslové pravdy a nejvyšší spirituální život, fyzický život si však zamilovat nechtěl. Dovolte, abych vám vyprávěl jednu orientální pověst, která velkolepým způsobem ukazuje, jak tam byl na základě tušení pojat Kristův princip.

Praví se, že se časem zjevila mocnost, která řídí naši Zemi. Orientální pověst, jež o tom přináší zprávu, byla v chrámech Tibetu, v jeho severních částech, vyprávěna žáků Buddhovy vesmírné pramoudrosti a od té doby se uchovala. Kášjapa, jak vypráví orientální legenda, nejlepší žák Buddhův, žil v době, kdy dokonce ani na Východě neměli lidé příliš pochopení pro moudrost. A když cítil, že se blíží jeho konec, uchýlil se do kteréjsi jeskyně; tam žil dlouho a jeho mrtvé tělo tam mělo zůstat uchováno a vyčkat na příchod Maitréji Buddha, aby pak mohlo vystoupit na nebesa.

Tato legenda chce říci: Kdyby nenastalo něco zvláštního, to znamená, kdyby se na Zemi neobjevil Kristus, nemohl by už Východ ani Západ najít cestu do duchovního světa. Tělo Kášjapy bude uchováno, dokud ho Maitréja Buddha neosvobodí od Země, to znamená, dokud člověk nebude mít v budoucnosti opět síly, jimiž lze zduchovnit to, co je pozemské. Hluběji než kdy taková bytost sestoupila, sestoupí vznešená bytost, která Kášjapovo tělo povede do duchovního světa. Sám Kristus osvobodí tělo Kášjapy. A v době, která bude po této události následovat, už zde toto tělo nebude. Co

to znamená? Tělo je při tom převedeno do spirituálního světa. Tělo Kášjapy může být osvobozeno v žívu ohně. Kde je tento oheň? Je zduchovnělý, když ho Pavel spatří před Damaškem. Tak je zjevení Krista na Zemi velkým bodem obratu, díky němuž člověk může zase vystupovat z fyzického světa do světa duchovního.

A nyní pohleďte na to, co učil Buddha. Pozorováním stáří, nemoci, smrti atd. vzešla Buddhovi velká pravda o utrpení. A tehdy učil o tom, jak odstranit utrpení a jak se od něj osvobodit uhašením žádosti po narození, po smyslovém vtělení.

A teď prozkoumejte lidstvo o šest set let později. Co tu poznáte? Lidstvo uctívá mrtvé tělo: vzhlíží ke Kristu na kříži, který umřel a svou smrtí přinesl život. Život přemohl smrt.

Zaprvé: Narodit se je utrpením? - Nikoli, vždyť narozením vstoupil do naší Země Kristus a pro mě, křesťana, přestalo být narození utrpením.

Zadruhé: Je utrpením nemoc? - Vždyť vznikne velký lék, duševní síla, jež byla zažehnuta Kristovým impulzem. Když se člověk spojuje s Kristovým impulzem, zduchovňuje svůj život.

Zatřetí: Je utrpením stáří? - Vždyť zatímco jeho tělo chátrá, je on sám stále silnější a mocnější.

Začtvrté: Je utrpením smrt? - Vždyť skrze Krista se mrtvé tělo stalo symbolem toho, že smrt, hmota byla přemožena životem, duchem, že smrt byla s konečnou platností životem přemožena.

Zapáté: Je utrpením být odloučen od toho, co člověk miluje? - Vždyť člověk, který přijal Krista, nikdy není odloučený od toho, co miluje, neboť Kristus rozjasnil svět mezi smrtí a novým narozením, takže člověk zůstává spojen s tím, co miluje.

Zašesté: Je utrpením neobdržet, čeho člověk žádá? - Vždyť kdo žije s Kristem, nebude už žádat, co mu nenáleží, co není dáváno.

Zasedmé: Je utrpením být spojen s tím, co člověk nemiluje? - Vždyť člověk, který poznal Krista, v sobě rozvíjí onu velkou, obsáhlou lásku, jež zahrnuje každou bytost a každou věc, a miluje ji podle její hodnoty.

Zaosmé: Být odloučen od něčeho milovaného už není utrpením, neboť v Kristu již není odloučení.

Tak je pro nemoc utrpení, o níž Buddha učil a kterou poznal, dán lék skrze Krista. Tento vývoj lidstva ke Kristu a mrtvému tělu na kříži je největším obratem, jaký kdy v evoluci nastal.

GA 109, Budapešť, 11. června 1909

Z knihy Podstata Kristova impulzu a jemu sloužícího MICHAELSKÉHO DUCHA, GA
157

**PŮSOBENÍ KRISTA V ČINECH LIDSTVA SKRZE DUŠI PANNY
ORLEÁNSKÉ • O VZTAHU ČLOVĚKA K DUCHU NÁRODA - K
FRANCOUZSKÉMU A NĚMECKÉMU, JEHOŽ ÚKOLEM JE VĚDOMÉ
SPOJENÍ S KŘESŤANSTVÍM**

Začátek epochy duše vědomé

[...] Víme, že doba, v níž teď žijeme, tedy páté poatlantské kulturní údobí, začínala zhruba v 15., 16. století, tenkrát, kdy se pro evropský svět mělo připravit to, co mělo především v naší době vést k vývoji duše vědomé. Právě o to jde v našem pátém kulturním údobí. Co zde mělo být způsobeno, muselo být způsobeno i s ohledem na vnější poměry, jež nastaly v pozemském bytí a byly příznivé právě pro vývoj duše vědomé, oné duše, která se může vyvíjet, zaměří li se na hmotné pozemské bytí, na vnější skutečnosti fyzické existence.

To muselo začít a to také začalo. Stačí si připomenout, jak se zorné pole Evropy díky velkým objevům a jejich důsledkům rozšířilo na celou Zemi, takže se duše vědomá musela vyvíjet převážně pod materiálním vlivem. Stačí při tom pomyslet na jednu věc, na niž jsme již také poukázali: K rozvoji a k vývoji duše vědomé je zvláště povoláno, jednostranně povoláno to, co náleží do oblasti duše britského národa. A prozkoumáme-li všechny detaily, sotva si lze představit, že by něco probíhalo tak plánovitě, jako směřování duše britského národa

69